

Споделено от Теодор Иванов

22 септември 2013

Казвам се Теодор Иванов, на 35 години, зодия Дева, родом от град Котел. Работил съм като учител в Основно училище „Д-р Петър Берон”, с. Филаретово (1996 – 1997 г.), община Котел; библиотекар в Общинска библиотека „Петър Матеев” – Котел и редактор на общински вестник „Котленски край” (2001 – 2003 г). От 2004 г. до днес работя като преподавател по библиотекознание и библиография във Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий”.

Общински съветник в Общински съвет – Котел, мандат 1999 – 2003 г.

Членувам в Българска библиотечно-информационна асоциация, Съюз на учените в България, Съюз на краеведите в България (член на управителния съвет) и съм част от Общество на младите писатели – Варна.

Участник в многобройни регионални, национални и международни кръгли маси и научни конференции по въпросите на библиотекознанието, библиографията, книгознанието, масовите комуникации и краезнанието.

Автор на разкази, стихотворения, публицистика, научни статии и студии, съставител на библиографии. През август т. г. излезе от печат първата ми белетристична книга – сборник с разкази, озаглавен „Заличаване”.

Житейски страсти – ножове, планинарство, хубави книги и руска музика.

Коя бе най-хубавата година в твоя живот досега?

Когато си правя житейска ретроспекция, установявам, че най-хубавите години, или най-хубавото време в моя живот са били тогава, когато съм се разделял с илюзиите, изградени в детството, средата на развитие, домашното и училищното възпитание.

Събитията породили избавлението от тези условности, не са концентрирани в определена година, месец или ден, но задължително са били с отрицателен знак, което отново доказва, че човешкият живот е изтъкан от постоянни парадокси.

По този повод са изказани много мъдри мисли от типа на: „Всяка зло за добро!”, „Рано или късно животът поставя всичко на мястото му!” и т. н..

Според мен това е свързано с натурата ми – аз се „събирам” и мобилизирам изключително много, когато съм в екстремни ситуации, изживявам криза или попадна в някакъв конфликт.

В този ред на мисли, не мога да говоря за „хубава” година, в общоприетия смисъл на думата, а по-скоро за „памятна” година.

Такава за мен беше 2003 г., когато завърших висшето си образование, спечелих конкурс за редовен асистент по библиографознание във Великотърновския университет и заживях за постоянно във Велико Търново. Създадох нови служебни и лични познанства, като някои от тях прераснаха в приятелства за цял живот.

А коя бе най-трудната година в живота ти?

Най-трудно ми беше в края на 2008 – началото на 2009 година, когато баща ми се разболя тежко и всички ходения по мъките из болниците в Сливен, София и Стара Загора не можаха да го спасят. Изобщо годините, в които съм губил близки хора, са заседнали трайно в паметта ми. Тези загуби остават доживот.

В какво вярваш?

Труден въпрос. Не съм религиозен и суеверен. В чудеса и месии – също не вярвам. Преди много години, някъде в края на миналия век, вярвах, че има Дядо Мраз.

За мен думата „вяра” е свързана с отказ от мислене, от разсъждаване, чрез нея най-лесно се бяга от отговорност, а някак си не се сецам това да е довело някого до добро.

Единственото хубаво нещо, което свързвам с тази дума, е гениалното стихотворение на Никола Вапцаров.

Вярваш ли в хората?

Колкото и да напредва технологично, човечеството си остава едно и също в междуличностните отношения. Иновациите променят формите на общуване, но същността – не!

Скоро гледах един филм, където главният герой разсъждаваше, че най-големият проблем на обществото са съвестните, честните и принципните хора. Ако не са те и техните напъни за оправяне на света – системата отдавна да се е самоунищожила.

Изкушавам се да мисля, че от едно време нататък градивните и позитивни хора ще вземат превес и цялостната концепция в развитието на световната цивилизация ще навлезе в нов етап, който ще разреши проблемите от екологичен, културен, образователен и политически характер.

Накратко – в хората не вярвам, но вярвам на някои от тях!

А в себе си?

Много фактори са оказвали влияние върху поведението ми в различните периоди от моето развитие, но винаги съм се старал нещата край мен да се получават принципно.

Полагам много усилия за да живея в хармония със себе си, но дори и в тази възраст, продължавам да се търся в определени аспекти.

Не мога да твърдя, че напълно съм си повярвал, но усещам, че от себе си мога да очаквам най-малко изненади.

Вярваш ли в живота след смъртта?

Категорично не! Според мен е спорен въпросът, дали това преди смъртта, също можем да го наречем „живот”...

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Имаше време, когато нощем съзерцавах звездите, въздишах дълбоко и мечтаех как изкачвам високи до небето кули, превземах непристъпни замъци, развявах победни байраци и тръбях тържествени маршове.

Животът ми показва, че всички тези цели са въздушни! Че желаната действителност, няма нищо общо с обективната реалност!

Оттогава спрях да мечтая! Само излишна загуба на време и тровене на нерви!

Колкото за надеждата – един писател казваше, че човешкият живот е като окраската на зебрата. Редуват се черни и бели ивици.

Искрено се надявам, че, в нашия живот, белите ивици, ще са много по-широки от черните.

Надявам се, че един ден ще ни втръсне от всичко сурогатно и ще се отворим за истинските и стойностни неща.

За колко време напред мислиш?

Имах период в живота си, когато бях оплетен в лепкавата паяжина на всякакви планове, срокове, дати и часове. Отдавна съм се отказал от това.

Нещата трябва да се случват естествено, без изкуствено напрежение, без паники, без мислите, че светът се върти около даден човек или проект.

Всичко е казано или направено много отдавна.

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Времето не ми достига за размишления! Животът е изпълнен с постоянни предизвикателства и много често решаването на някой битов проблем, отнема много време, което би могло да се използва за създаване на разказ, стихотворение, литературен герой. Или за преосмисляне на събитие, корекция на поведение и т.н.

Има ли нещо, заради което би искал да можеш върнеш времето назад?

Популярно е да се казва – „Да можеше сега да се върна там, но с този акъл!“...

Имал съм много случаи, когато съм се чудил, какъв ли щеше да е резултатът, ако бях постъпил по друг начин. Дали нещо щеше да се измени за по-добро или не?

За мен едно от най-големите очарования на живота е, че нищо няма връщане назад!

Това най-силно калява! Да станеш и продължиш напред, независимо какъв удар ти е нанесен.

Има ли нещо в твоето минало, за което все още съжаляваш и ти тежи?

Има, разбира се. Най-тежкото е загубата на близки, както казах по-горе. Съзнанието, че никога повече няма бъдат с теб, че няма да се радвате и страдате заедно.

С течение на годините осъзнаваш, че заради някакви безсмислени неща си се разминал с много хора, които в определен момент са играли важна роля в живота ти. И най-тъжното е, че когато се срещнете след години, всичко отдавна е забравено, простено, но нищо вече не е същото...

А е можело да бъде другояче...

Животът е прекрасен и удивителен!

Миналото, настоящето или бъдещето е най-важно за теб в момента?

Тези времеви проявления съществуват при мен в перманентен синкретизъм! Нито едно от тях не може да съществува изолирано от останалите. Всяко едно задава параметрите на другите и е еднакво важно за мен.

Ако можеше да избираш – в коя епоха би живял?

Много се забавлявах навремето с разни комикси и анимации за изобретяване на машина на времето, която задължително даваше дефекти и героите попадаха в най-заплетени ситуации. :)

Липсват ми времената, когато знанието и творческите таланти са считани за ценност.

Според културните и книжовните си пристрастия – усещам се някъде в 60-те – 80-те години на миналия век, но си мисля, че всеки е рожба на своята епоха и трябва да живее в нея.

Ако не друго, поне не можем да се оплачем от липса на интересни събития.

Има ли място, където непременно искаш да отидеш?

Санкт-Петербург! Събрал съм много информация за това културно средище със световно значение, но никога не съм бил там.

Не знам дали това може да мине за мечта, но определено ми се иска да изкарам минимум месец в старата руска столица. Да вляза в

„Ермитажа”, да посетя библиотеката, да преплувам река „Нева” с корабче...

Обичаш ли живота?

„С живота сме в разпра, но ти не разбирай, че мразя живота”...

Какво е за теб той сега? Опиши ми го с три думи?

Една дума е достатъчна – ЛЮБОПИТСТВО!

Кои са най-красивите гледки или неща на света за теб?

На първо място природата! Няма нищо по-красиво и съвършено от нея!

На второ място – по-добрата половинка на човечеството. Една красива, умна и достойна жена е способна да промени много неща! Включително и такъв закоравял мърморко като мен.

Какво те уморява? Какво те зарежда?

Уморява ме хорската суета. Чувствам се зле в целия този шум, хаос, в този неистов стремеж към ненужни вещи и хора.

Зареждам се от общуването с позитивни, искрени и интелигентни хора. Както вече споменах – природата, музиката, книгите и... течния шоколад.

Къде се чувстваш най-добре?

Чисто географски – имам няколко „енергийни точки” в различни български градове, които са свързани с определени етапи от моя живот. Посещавам ги винаги, когато съм на кръстопът и трябва да взема важно решение...

А иначе – мога да се чувствам добре навсякъде! Нямам точна формулировка!

Кое ти дава усещането, че си „у дома“?

За мен „у дома“ е Котел! За толкова години не съм успял да почувствам друго място по този начин!

Там всичко е различно! Има някакво излъчване, което още не съм успял да дефинирам лично за себе си!

Котел си е Котел!

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Характерът ми! Най-сигурният начин, движещата сила, която може да ме измъкне от всякакви ситуации, това е моят гняв. Ядосам ли се и на бял свят идват всичките възможни думи, идеи и реакции.

Друг е въпросът, че с течение на времето все по-малко стават нещата, които могат да ме накарат да „припаля“ както преди...

Кой човек или кои хора са оказвали най-голяма подкрепа или влияние в живота ти?

Естествено най-важните хора са родителите ми! После идват роднини, приятели...

Невъзможно е да се изброят всички, но все пак ще спомена най-важните за мен:

Моят учител по философия и психология в гимназията - Добрин Стайков. Рядко начетен и деликатен човек, който притежаваше енциклопедични познания. На практика майка ми – Ваня Тодорова, и по-късно Добрин Стайков, определиха житейския ми път със знанието, книгите, писането...

Сериозна част от живота ми заема заниманието с политика. Срещите и общуването с хора като Велико Балабанов, Иван Байков, Николай Камов – също изигра голяма роля във формирането на много от житейските ми концепции.

Много важен човек за мен е моят професор Марин Ковачев, с когото станахме приятели още по време на моето студентство, а в последствие станах и негов асистент.

Дори и в напреднала възраст, той и до днес продължава да е една голяма школа за мен.

Има ли нещо, което искаш да промениш у себе си, а още не си успял?

Понякога съм доста рязък! Правя опити да се убедя, че човек може и по-дипломатично да завзема категорични позиции, но някои хора просто не разбират от добра дума. Всичко е субективно!

Страхуваш ли се от смъртта?

Не! Животът и смъртта са двете страни на една и съща монета. По-скоро съм любопитен.

А от самотата?

Има голяма разлика от това да си сам и самотен! Аз обичам уединението! Обичам да се разхождам сам, да ходя на кино сам, да се храня сам! Присъствието на други хора понякога много ме разсейва и отклонява от пътя, който съм си избрал.

Какво ти дава представа за вечност?

Писаното слово! Много се радвам, че тази година излязоха от печат моите разкази. В книгата „Заличаване” се опитах да поместя целия Котел, с неговите забележителности и особености в отношенията.

Кои емоции играят най-голяма роля в живота ти и изпитваш най-често?

Отдавна всичко съм прозрял и презрял... Най-често изпитвам досада от безкрайното повтаряне на едни и същи думи, едни и същи дела, едни и същи грешки... Затова от много време не гледам телевизия и не чета вестници.

Познаваш ли щастието? Можеш ли да го опишеш?

Щастието е такова едно интересно нещо, което не знаеш кога и поради какво ще се случи. При мен щастието никога не е било обвързано с някаква покупка или добиването на други материални благинки.

В смисъл – радвал съм се, когато ми купиша велосипед. Или когато навремето се сдобихме с лично видео...

Но... Получаване на любима книга, намиране на дълго търсена песен или среща с интересен човек.... Да покориш планински връх, да пиеш вода от снежна река...

За това си струва да се живее!

Какъв съвет би дал, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора въобще?

Избягвам да съветвам когото и да е. Всеки трябва сам да си открие топлата вода.

Какво може да те накара да се усмихнеш?

Всичко! По принцип другите хора се усмихват на мен! Дори и в най-тежката ситуация мога да намеря с какво да се пошегувам, да разкажа весела история или анекдот.

Само на снимките излизам сериозен!

Ако си представиш живота си като пъзел, доколко е подреден той вече? Липсват ли още парчета за да е цял и завършен?

На няколко пъти нареждах докрай един пъзел и всеки път се оказваше, че има много излишни неща. Отстранявах ги, пак нареждах, пак отстранявах...

Сега смених пъзела, елементите са по-малко, но по-големи.

Времето ще покаже, дали съм на прав път...

Какво считаеш за свое най-голямо постижение в живота си дотук?

Всяка сутрин заставам пред огледалото и не се срамувам от това, което виждам!

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

Най-много ценя здравето и паметта си!

Най-голяма благодарност дължа на родителите си, че винаги са заставали зад мен!

Въпрос, който не ме попита – Коя ти е любимата книга?

Въпросът в моя случай е неизбродим.

Първо – ако трябва да говоря за четене – трябва да разкажа целия си живот.

Второ – човек не може да има само един любим автор и само една любима книга.

Но все пак ще рискувам – Ярослав Хашек. „Приключенията на добрия войник Швейк през Световната война”.

~

И накрая - едно мое стихотворение...

Сбогуване

Отиваш си! И всички си отивате!

Едни по-рано, други – късно!

С ръкави сълзите изтривате
и пръстите неволно Ви прекръстват...

За нещо все Ви бях виновен,
за устните Ви – недостатъчно достоен!
Сарказъм съм изливал, най-отровен,
злорадствал съм, ръмжал съм, непристоен!

А другите, да видиш ти – били добри!
Чувствителни и бели, със души лъчисти,
Цветя поднасяли, редели стихове дори...
С такива – любовта покарвала и се разлиствала...

Сега примигвам аз, като след тежка дрямка,
опитвам се да бъда мил и скромнен,
а пътят бавно Ви превръща в сянка,
която няма да прерасне в спомен.

Отиваш си! И всички си отивате!
С походката на детронирани богини.
Пред хоризонта се обръщате, с очи застинали,
като звездици в чаша отлежало вино.

*

<https://teodorivanov.eu>

*

Интервюто е осъществено за проекта на Кристина Митева – „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“ и първо е публикувано тук:

http://www.oneofusshares.com/2013/09/blog-post_22.html